

NHÀ GIÁO NGUYỄN MINH DIỄM VĂN HOÀNG ĐÀ LẬT

*Dù áo thụng sinh đã bạc màu
Cuối trời phiêu lãng vẫn tìm nhau
(thơ Nguyễn Hoài Phương)*

Tháng 5 năm 2013: Nhật Anh báo tin trang Web Mái Mầm Văn Hoàng và đồng nghiệp thành lập để làm diễm tái ngộ cho thầy trò Văn Hoàng Văn Khoa của “Đà Lạt ngày tháng cũ.” Nhìn con người đầy hóm hóm 40 năm trôi qua, khi tóc còn xanh, và tim còn sôi nổi mừng vui gặp nhau ngày nào cũng gặp nhau để gặp nhau cho từng ngày lại càng riêng biệt chung. Bên cạnh tháng 4 năm 1975 như một cú big bang khi sự yên dần tan ghé! Mọi thành viên của Văn Hoàng Văn Khoa trong cùng một đời sống buồn cười theo con đường riêng trời chung của đất nước và đời sống như có khi rời khỏi nghĩ về chính mình. Ai đã có nghề thì bỏ nghề hoặc làm nghề theo cách khác; ai chưa có nghề thì phải đi tìm nghề mới để đi tìm nghề mới đã từng chuồn bọ và hy vọng... Trại Đà Lạt bỗng biến đổi như hóm hóm. Những người Đà Lạt “dè chừng” nhau, xa lạ với nhau, nghi ngờ nhau, nói với nhau bằng một thứ khẩu ngữ khác, và những người Đà Lạt rách, và những người Đà Lạt đối! Hồ Xuân Hương “cau một với tang thối nát!” Khu Hòa Bình “nhớ quen mà xa lạ.” Lang thang trong mưa phùn, chợt thấy hình ảnh “không thấy phố không thấy nhà, chợt thấy mưa sa trên màu cỏ đất!” –Thầy Trần Đình- Tìm lại những người quen cũ, thì kẻ đi người ở, kẻ mất người còn. Chưa bao giờ tôi “tan tác” mang một ý nghĩa của thầy và sinh viên ngày xưa! Nhìn đó là chuyện 38 năm trôi qua!

Bây giờ là “Mọc Tím Lá Vàng!” Lao vào trang web kiếm tìm tên, xem từng hình, nghe từng ca khúc và đọc từng câu thơ, và Đà Lạt tôi hi vọng toàn vẹn như xưa. Vẫn là Đà Lạt của những ngày hoa mừng giữa thập niên 1960! Đà Lạt của thu hoạch hoa niên! Đà Lạt như một thành phố của

đi ta! Nhưng ngày tháng và những khung cảnh cũ bỗng cùng kéo nhau trở về. Hóa ra chúng không mất, mà chỉ tạm núp ở trong mắt ngăn kéo nào đó của ký ức, chờ chờ hội tái đầu thai, và chờ hội này nay đã đến!

Tháng 6 năm 2013 / Thưa cô họa sĩ Nguyễn Thị Diễm quý mến “Đây là Nguyễn, hay Nguyễn ma soeur (biệt danh con trai Văn Học và Trần Hùng Đồi để tặng cho em khi bạn nhỏ ‘Em Hiền Nhà Ma Soeur’ ra đời...)” “Trong những ngày tháng 7 này, sẽ có phần đặc biệt của những người bạn nhỏ của quý cô, mà nếu không có cô họa sĩ Diễm thì sẽ như thiêu thiêu mất đi gì to lớn! Vui thật vui cho em vài câu nhé, không cần dài.”

Nhớ nhớ?

Tôi bắt đầu lên Đà Lạt hồi tháng 5/1968 và bắt đầu dạy ở trường Văn Học từ niên khóa 68-69. Khi ấy, tôi dạy môn Luật lý học lớp đầu nhất và Việt Văn lớp đầu tiên và đầu tiên. Năm ấy tôi 25 tuổi. Vui là thật trò học kém nhau trung bình từ 7 đến 9 tuổi.

Năm học cuối cùng khi tôi rời khỏi Đà Lạt (đi lính) và sau đó, “tan tác” luôn, là niên khóa 73-74, năm đầu tiên và cũng là năm cuối của Tú tài trường nghiệp vụ IBM. Năm ấy tôi vừa 30 tuổi. Ông thầy 30 tuổi như những cô cậu học trò 18, 20 thì có thể và có lý, chứ bây giờ, ông già 70 tuổi “nhớ nhớ” với những ông/ bà tuổi tròn tròn 60 thì sẽ nói gì đây? Nhưng ông/ bà ấy ngày nay vẫn kiên nhẫn thì đã vượt ông thầy xa lắm! Còn với kinh nghiệm sống, thì không ít người có khi đã từng dạy dỗ, nhưng chi tiết gặp nhau trong gió bụi của cuộc đời vẫn còn mãi mãi năm qua!

“Nhớ nhớ” nhau vào lúc này thì liệu có đôi phần là bực chướng? Đà Lạt đi với tôi từng là “thiên đường mơ ước,” nhất là khi tôi mới 25 tuổi, mới lập gia đình được 7 tháng và sống “những tháng ngày đi tìm mộng” ở đó. Bên đời con yêu thơ ngây của anh chàng tôi đầu tiên sinh ra ở Đà Lạt.

Trường năm 1975, những năm tôi ở Đà Lạt cũng là những năm tôi dạy ở Văn Khoa, đầu tiên làm việc trong môi trường mới cũng thân tình như gia đình anh em ruột thịt. Đó là những năm êm đềm nhất trong đời tôi. Đó cũng là những năm hạnh phúc nhất trong đời tôi. Gần 40 năm sau, trí nhớ đã trở nên hoang vu và đầy khói! Khi bấm chuột tìm trang web, có lúc tôi đã phải khựng lại, lòng ngổn ngổ khi nhìn những khuôn mặt “cũ mà mới,” những cái tên và những đôi mắt “nhớ quen mà xa lạ,” những hình ảnh và những ngôn ngữ “nếu không nói thì không thể nói.” Tôi thấy tình yêu mà thấy mình chỉ như một đóa hoa tàn trên cành và khuôn mặt trong số mây chốc cánh chim vừa bay vừa đi “Mái ấm Văn Học.” Có những hình ảnh, ngay cả khi đã biết tên, tôi cũng chỉ thấy “quen quen,” như một số người biết trước và khách quan, chứ không phải sự dây dưa bó buộc của một thời và sống đời như đã nghĩ.

Cái khó là làm thế nào có thể nói những lời tâm tình, và khi dạy những tình cảm thân thiện -vui là những gì rất cần thiết - với những người mà ta chỉ biết và thấy những mặt cách chung chung vì chúng gần gũi với mắt đời nhưng lại đi sâu vào lòng ta? Nếu không làm được như thế, thì nói chi cũng chỉ là sáo rỗng và giọng điệu thôi. Liệu ta có thể can đảm để nói những lời ấy không?

Tuy nhiên, tình xưa nghĩa cũ vẫn còn đó, và nếu không dám “nhớ nhớ,” mà cũng không thể

nói những lời thề nguyện chung chung (mà ai cũng nói được), thì vẫn bày tỏ được lòng thâm tình và nỗi xúc động chân thành vì đã bao năm qua, vẫn bao nhiêu biền dâu, bao nhiêu “nỗi chờ đợi qua cửa,” mà vẫn còn nhớ đến nhau.

Những trái tim này vẫn còn mang niềm đau vết cứa mất niềm tin giáo dục và văn hóa thối nát tình người. Những con người này xứng đáng được được tôn trọng quý. Trong tình thân này, xin chúc tất cả mọi người sức khỏe và hạnh phúc.

NGUYỄN MINH DIỄM

BẢN TIN "NGƯỜI VIỆT"

WASHINGTON 23-7 (NV) - Ông Nguyễn Minh Diễm, chủ giám đốc chương trình Việt ngữ thuộc hệ thống Đài Phát Thanh Á Châu Tự Do (RFA) vừa qua đời tại một bệnh viện ở vùng phía bắc Hoa Thịnh Đốn, thọ 71 tuổi.

~~-----~~

CÁO PHÓ

Gia đình chúng tôi đau đớn báo tin
CHỒNG - CHA - EM - ANH - ÔNG NỘI - ÔNG NGOẠI
của chúng tôi là:

Cụ Ông

QUỐC THẠCH NGUYỄN MINH DIỄM

Pháp Danh NGUYỄN THÁI

Cựu Giáo Sư Văn Hóa Vụ Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
Cựu Giám Đốc Ban Việt Ngữ Đài Á Châu Tự Do

Sinh ngày 3 tháng 11 năm 1943.

Mất lúc 3 giờ 11 phút ngày 23 tháng 7 năm 2014
nhằm ngày 26 tháng 6 năm Giáp Ngọ tại Fairfax Hospital - Virginia

Hưởng Thọ 72 tuổi